

חלקנו עמהם

הרב שמואל חסידה שליט"א

הוא הציץ אל שעונו ונאנח. למרות כל מאמציו, לא עלה בידו להעביר את הארגזים למקרר, ולסגור את המכולת מעט יותר מוקדם. במהירות הגיף ונעל את הדלתות, מתנשף ומיוזע עמד לתפוס נשימה ארוכה, אחרי יום עמל מפרך. השפיל עיניו אל בגדיו - בגדי העבודה המהוהים והכתמים המצוירים עליהם בכל צבעי הקשת, בחן את כובעו והדש המשומן. עמד תוהה ומהרהר האם יספיק ללכת אל ביתו כדי להחליף את בגדיו, ולהגיע אל החתונה בטרם יתפזר הקהל.

עמד מהרהר, מביט שוב בשעונו ביאוש. השעה קרובה לחצות, אם ילך הביתה ויחזור ודאי לא ימצא כבר איש במקום. מאידך, איך יוכל להביט מחר בבוקר בפני המחותן החשוב ראש הישיבה הנערץ, ואיך ינמק את העדרו. ראש הישיבה גדול בתורה, יהודי משכמו ומעלה, שהעמיד תלמידים הרבה. רבים מגיעים מרחוק לשמוע שיעוריו המעניינים, ולעתים גם להוועץ בו בענייניהם השונים. הוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ובעין טובה נענה לכל דורש.

גם בעל המכולת ר' גרשון תמיד נהנה מהיחס החם שראש הישיבה מעניק לו, משל היו חברים מאז ומעולם. תמיד הוא מתעניין בו בבריאותו, במשפחתו ובפרנסתו. הערב הוא משיא את בתו הצעירה, וזו הזדמנות לגמול לו ולהעניק לו את הברכה המתבקשת מעומק הלב, בעיקר אחרי ההזמנה שהעניק לו במו ידיו, בצרוף הדברים החמים שבעל פה, כאילו היה רב חשוב או גדול בתורה, ולא חנווני מן המניין.

איש לא ידע, אמר אל עצמו, כיצד משלוח המזון שהגיע מאוחר מנע ממנו להגיע בזמן, וגם לאחר את תפילת מעריב במועד הקבוע. אמנם, ראש הישיבה טוב הלב, ודאי לא יכעס, אבל יהיו אלו שיגידו, שהאיש לא הגיע כי חשש לאבד כמה שקלים מקניות של המאחרים לבוא. אך כל אלה לא הטרידוהו, כמו המחשבה על פגישתו מחר עם ראש הישיבה או בני משפחתו. ועל המלים שיצטרך לברור בפרק ההתנצלות.

חלפו דקות מספר, ר' גרשון התעשת, והחליט שהוא הולך מיד לחתונה, ויהי מה, למרות הופעתו המגוחכת, בגדיו, כובעו, פניו המיוזעות וידי המלוכלכות, אותן ירחץ בכיור לנטילת ידים לפני פתח האולם. הוא לא יתעכב, רק יברך את המחותנים בברכת מזל טוב קצרה, ויפנה מיד את המקום, בטרם ינעצו כל האורחים עינים תמהות, ויגידו זה לזה שאפילו מקבצי הנדבות אינם מופיעים כך לחתונה.

פוסע במהירות לעבר האולם, ואצבעותיו מיטיבות את פיאותיו וזקנו המפוזר, עוד פסיעות אחדות לפרק הבושה הצפוי, אבל הוא כובש את הרהוריו מנסה להרחיק ממוחו, כמי שעומד לקפוץ מגבוה אל מים עמוקים וקרים. על המדרגות, הוא מבחין שהתזמורת כבר נדמה, ורק קולות חריקת השולחנות והספסלים הנגררים ע"י מלצרים עייפים, מפרות את הדממה.

עתה הוא כבר בפתח האולם, תם הטקס, האורחים כבר לא ינעצו בו עיניהם, הם כבר בדרך הביתה. עיניו תרות אחר המחותנים, שבודאי נמצאים עדיין. פוסע עוד פסיעות אחדות ומבחין בקיר מפואר ומעוטר מאחורי גבו, לפניו, ניצבים מסודרים כל בני המשפחה לתמונה רבתי, הבנים והכלות הנשואים, הילדים, הנכדים, והנינים הדודים והדודות, הסבים והסבות. במרכז החתן והכלה לידם ראש הישיבה והרבנית. הם טרם הבחינו בבואו, אך הוא ניצב על עמדו בוהה כמשתק, אינו יודע מה לעשות.

לפתע הוא שומע קול גדול הבוקע ממרכז התמונה: ר' גרשון! ר' גרשון! הוא מזהה באחת את קולו של ראש הישיבה הקורא בכל כוחו: ר' גרשון, בוא הנה, גם אתה ממשפחתנו, אחי אתה, אל תהסס! הצטרף אלינו, בוא עמוד עמדי, לא, לא, אל תהסס! בוא להצטלם!

ר' גרשון נצמד לרצפה אינו יכול להניע יד או רגל, נדהם ונבוך. אני... אני... אני... אני בתמונה... הוא רואה לנגד עיניו את האלבום הגדול של תמונות החתונה שבו גם התמונה המשפחתית, כשראשו פניו וכובעו יציצו, וכל המתבוננים ואפילו הנינים ובני הדורות הבאים יפקחו עינים בתמהון בתמהון מי האיש לבוש בגדי חמודות הזה, ומה הוא עושה כאן?!

עודו עומד בהרהוריו שנמשכו שניות ספורות וחלפו כמו נצח, מגיע אליו ראש הישיבה אוהז בכתפו, ומושך אותו בכח אל מרכז התמונה, בדרך הקצרה הוא אומר לו בהחלטיות, אתה האדם הקרוב לי ביותר, אתה מאכיל אותי ואת משפחתי מדי יום, אנו מקבלים את מזוננו ומזון ילדינו מתוך כפות ידך היגיעות, במסירות ובנאמנות ובסבר פנים יפות. מקומך כאן על ידי.

תשובה

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוך לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 215973

ע"ש: SHCH office

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רהובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלון נתרם השבת בעילום שם

להצלחת התורמים ובני משפחתם ברוחניות ובגשמיות

ר' גרשון, צועד כאילו כפות בידיו של ראש הישיבה, סהרורי, מבולבל כולו. עד מהרה הבזיקו המצלמות, דקות ספורות, והמשפחה החלה להתפזר. ר' גרשון ניגש לאיטו אל ראש הישיבה, כדי לברכו ולהתנצל על איחורו ועל הופעתו "המכובדת". ראש הישיבה, חיבק אותו והודה לו על המאמץ שעשה בבואו. הוא לא היה מוכן לשמוע את ההתנצלות. אין לך מושג - כך אמר - כמה אני מעריך אותך על זה שהגעת אחרי יום מפרך בעבודתך הקשה, להשתתף בשמחתי.

האורח כולו מסוחרר מהקורות, מתנער כאילו מחלום ויוצא לאט מהאולם. עודו פוסע צעדים אחדים, נזכר שטרם התפלל ערבית. הוא ממשיך לעבר בית הכנסת הגדול, שם מתקיימים מניני ערבית כל הלילה. בהתקבץ מנין, פתח את סידורו, והחל להתפלל, עיניו מבקשות להיעצם, הוא נאבק ומצליח למלמל את מילות התפילה באיטיות, מפעם לפעם קופצות במוחו תמונות מאירועי הערב המביך. והוא דוחה אותם מרעיוניו, מתוך מאמץ להתרכז לפחות, בקריאת שמע ובתפילת שמונה עשרה ככל שיצליח.

ר' גרשון מתאמץ לוחש ברכה אחר ברכה, מתקדם תוך כדי יישור גבו, ומגיע לברכת "על הצדיקים" נזכר בראש הישיבה הצדיק, ומנסה להמשיך, אבל תמונת ראש הישיבה הצדיק ניצבת כמו חיה לעיניו, זוקף ראשו וממשיך, על הצדיקים, ועל החסידים ועל זקני...ועל פליטת בית סופריהם...יהמו נא רחמיך ה"א, ותן שכר טוב לכל הבוטחים בשמך באמת (באמת, הוא חושב לרגע, מגיע לכל הצדיקים שכר טוב וגדול!).

הוא ממשיך מיד ושים חלקנו עמהם... רגע, רגע, הוא נעצר, נבהל, וחושב: מה פתאום, מה קרה? איך אני נכנס לתוך אותה תמונה מפוארת של כל הצדיקים והחסידים והבוטחים, מושיט ידי לקבל "שכר טוב" איזה בקשה חצופה: ושים חלקנו עמהם, מה אני עושה שם? איזו בושה! ומיד נזכר בכל קורותיו הלילה, וכמו שם באולם החתונות הוא ניצב נכלם וממשיך: ולעולם לא נבוש, כי כך בטחנו... כן, הוא נזכר, היה ראש ישיבה שהציל את המצב, אכן, יש גם אבא גדול שאזניו כרויות ועיניו נעוצות בעמידתנו המבושת, ועל חסדך הגדול באמת ובתמים נשעננו... אבא, אבא, רק אתה יכול לאחוז בכתפנו, למחוק את בושנתנו ולהכניסנו לתמונה המרהיבה. ושים חלקנו עמהם. עמהם!...

ר' גרשון מתאמץ לחזור מהחתונה אל הסידור, ומבלי משים, שפתיו ממשיכות למלל: ושים חלקנו עמהם. עמהם. עמהם...

עבודת התפילה

הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ' זצוק"ל

"על שלשה דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות א' ב'). כשברא הקב"ה את עולמו יסדו והעמידו על שלשה עמודים, שקיום העולם בכל עת תלוי בעמידתם, ביציבותם ובקיומם. "עמוד התורה" - שאילו ח"ו יהא רגע אחד בבריאה ללא לימוד תורה, הרי כל העולם נהפך לתוהו ובוהו. "עמוד התפילה" - הוא מה שמוטל עלינו הצייווי של "ועבדתם את ד' אלוהיכם בכל לבבכם" ואחז"ל (תענית ב' א'), "איזוהי עבודה שבלב זוהי תפילה". "עמוד החסד" - הוא חובת ההטבה של כל אדם לזולתו בין בגופו בין בממונו, לשקוד בעמל נפשו על תקנת חבירו בכל מה שיכול.

בהתרופפות אחד מהעמודים הרי מתרופפים עמודי העולם, וכשיש רפיון בעבודת התפילה גורם להתרופפות ביציבות העולם, וכדי שנתחזק בעמוד זה של עבודה שבלב זוהי תפילה עלינו ללמוד בתורתנו הק' ובמאמרי חז"ל מה שלמדנו בדברי קדשם על מהות התפילה וגודל מעלתה.

בטבע שהטביע הבורא ית"ש בעולמו נקבע, שכל הסתפקות האדם מהעולם הזה לא יהא אלא על ידי תפילה, אף דברים שנצרכים לקיום הבריאה כמזון וכהנה, לא יינתנו ממנו ית' לברואיו, רק לאחר הבקשה והתפילה שישא הנברא לפניו ית"ש.

אף אדם שיש בידו זכות גדול של תורה ומעשים טובים שבעבורם הובטח בתורתנו הק' שכר מרובה מאד, מכל מקום לא יזכה לקבלם ללא תפילה, במידה זו שיוכל לזכות ולקבל לאחר שיתפלל.

דבר זה למדנו מדברי חז"ל שאמרו (ברכות ל"מ, "א"ר אלעזר גדולה תפילה יותר ממעשים טובים שאין לך גדול במעשים טובים יותר ממה רבינו ואפ"ה לא נענה אלא בתפילה") הנה, האם יש לנו אמת מושג ותפיסה כלל מה הם מעשים טובים אצל משה רבנו ע"ה אבי הנביאים אשר עלה למרום וקיבל התורה ממנו ית'? בוודאי לא היה חסר לו מאומה כלל בזכות של מעשים טובים, ואעפ"כ לא נענה ולא זכה אלא על ידי תפילה!

ועוד אמרו שם: "גדולה תפילה יותר מן הקרבנות, שנאמר למה לי רוב זבחיכם יאמר ד' ובפרשיכם כפיכם אעלים עיני". הנה זה מושרש בלב כל יהודי הידיעה וההכרה שקרבנות מכפרים ומרצים, ובזכות הקרבנות זוכים להתרצות לפני קוננו. אומרים לנו חז"ל שגדול כוחה של תפילה. התפילה יש בכוחה לבקוע ריקיעים ולפעול אצל הקב"ה שתתקבל בקשתינו, יותר מן הקרבנות. ולכן אף אחר שהזכיר הנביא כי הקב"ה לא יקבל קרבנותיהם, הוסיף ואמר שאף יותר מכך "בפרשיכם כפיכם אעלים עיני", שאף תפילתם לא תתקבל, אף שכחה של תפילה גדול יותר.

והנה כשמדברים על חובת העבודה בתפילה ועל גודל ערכה של עבודה זו, אין הכוונה על תפילה בזמן שאירע לאדם איזה צרה רח"ל שעומד ומבקש מאת הקב"ה, שתפילה בשעה זו כשכבר מרגיש האדם שאין לו על מי להישען אלא על אביו שבשמים, הרי בוודאי התפילה מתפרצת מעומק לבו, ומשעבד כל לבו להתפלל לבוראו, אמנם מה שאמרו "גדולה תפילה יותר מן הקרבנות" נאמר אף אודות התפילה שאנו חייבים ומתפללים ג' פעמים ביום, היא אשר צריכה להיות באופן ובדרגה נעלית שתהא כולה עבודת הלב, עד שתהיה חשובה אצל הקב"ה יותר מן הקרבנות.

וזה מה שאמרו חז"ל לעולם יקדים אדם תפילה לצרה, היינו שהתפילה צריכה להיות בקשה מאת הקב"ה שלא תבוא עליו הצרה, ולכן הרי כל ברכה מברכות השמונה עשרה קשור ישירות לכולנו, כשמתפללים "רפאנו ה'" הבקשה שהקב"ה ישמור עלינו שלא נחלה רח"ל ושלא נצטרך להגיע לרופאים. כשמתפללים "חננו מאתך דעה בינה והשכל" צריך לכוון שדעה זו שיש לנו, יוסיף הקב"ה ויתתנה לנו ויוסיף ויתן לנו על זה עוד ועוד. וכך בכל שאר הברכות להרגיש בלב שאינו אמירה גרידא, אלא זה בקשה שמבקש על עצמו מאת הקב"ה בכלל "יקדים תפילה לצרה" שימלא השי"ת בקשתו לטובה.

להצטרפות לתפוצת המייל: shuly3910@gmail.com

דבקות באמונה – התבוננות בבריאה

הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצוק"ל

הרב מפוניבז' זצ"ל רגיל היה להזכיר. דוד המלך אומר (תהלים קמ ח) "סכותה לראשי ביום נשק", הוא מבקש מהקב"ה שיסוכך על ראשו ביום נשק, וחז"ל (ירושלמי יבמות פט"ו ה"ב, ילקו"ש תהלים רמז תתפח) ביארו בזה כמה ביאורים, והאחד מהם הוא ביום שנושקים שני עולמות זה לזה, העולם הזה יוצא והעולם הבא נכנס. ונבאר דברים אלו.

כל ההנאות שמקבלים בעולם נוצרו ע"י הבורא ואינם מן ההפקר, מצות האמונה שהתורה מחייבת כוללת כל איש ואשה, קטן וגדול, כולם מחוייבים במצות עשה זו, להאמין שהקב"ה הוא אשר ברא את העולם. מצוה זו היא דבר פשוט שכל אחד ואחד יכול להבין בשכלו, ולמעשה אי אפשר להבין אחרת. הנה אדם הולך לישון בלילה, הוא עולה על משכבו וישן, ובעת שהוא ישן הוא אינו שומע, אינו רואה, אינו חש שהוא נושם, ואינו יודע כלל מה נעשה עמו, וכאשר הוא פוקח את עיניו בבוקר, הוא מרגיש שהוא נושם, רואה אור, שומע קולות, קם ממטתו ויכול ללכת.

מדוע אין הוא עומד ושואל את עצמו - מי העניק לי את כל זאת? כיצד יש באפשרותי כעת לראות, לשמוע, לעמוד, ללכת, לאכול ולשתות? האם הוא מעלה על הדעת שמתנות אלו באות מן ההפקר, שהושלכו לרחוב מעצמם ללא ידי מכוונת? הרי ברור לכל מי שיש מח בקדקדו, שאין מדובר בהפקר, אין מוצאים דברים אלו ברחוב, ואין מי שיזרוק אותם, וכל בר דעת חייב לשאול את עצמו - מנין לי כל זה!? ומכח זה עליו להגיע למסקנה הפשוטה, שיש מי שנתן לו את הכל, ולהתבונן לעצמו - הנה אני נושם, מדוע אני נושם? מי נתן לי את האויר שאותו אני יכול לנשום? מי נתן לי רשות לנשום את האויר? מי נתן לי את כח הראייה שעל ידו אני רואה? מי נתן לי את השמש? מי נתן לי את הרשות להנות מאורה?

מי שאינו שואל את עצמו שאלות אלו, והוא נוטל את ההנאות הללו ללא נתינת תמורה, הוא גנב וגזלן, כי מי שאינו גנב וגזלן חייב לדעת שעבור כל הנאה שהוא מקבל, עליו לשלם תמורה, וכאשר הוא רואה את המתנות הרבות שהוא מקבל כל ימי חייו, עליו לעמוד ולהתבונן מה נותן לו כל זאת, לחפש את הבעלים, לברר מיהו בעל הבית המעניק לו מתנות אלו, ומהי התמורה שעליו לשלם עבורם.

אברהם אבינו בהיותו בן שלש שנים, כבר הכיר את בוראו, אביו היה מוכר פסילי עבודה זרה, אך בנו הקטן עמד והתבונן, הוא ראה את העולם, והבין בשכלו שיש בורא לעולם. וכך אמרו חז"ל (ב"ר לט א) א"ר יצחק, משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום, וראה בירה אחת דולקת, אמר, תאמר שהבירה הזו בלא מנהיג? הציץ עליו בעל הבירה, אמר לו, אני הוא בעל הבירה. כך לפי שהיה אבינו אברהם אומר, תאמר שהעולם הזה בלא מנהיג, הציץ עליו הקב"ה ואמר לו, אני הוא בעל העולם, ע"כ. כבר בהיותו ילד קטן, התבונן אברהם אבינו סביבו וחשב כאדם מבוגר, הוא ראה עולם מסודר, עם שמש, ירח, כוכבים, עולם שיש בו אויר, מים ולחם, עולם שיש בו מכל טוב, ושאל את עצמו - היכן הוא בעל הבית של העולם? האם תתכן בירה וארמון ללא בעל הבית? מכח תמיהה גדולה זו הגיע אברהם אבינו למסקנה הברורה ולהכרה שיש בורא לעולם.

כל אדם המתבונן בעולם ובסדר המופתי שבו, חייבת להתעורר בקרבו הקושיא - מי יצר את הכל?! וככל שהשאלה חזקה יותר אצלו, הרי זה מברר יותר ויותר שיש בעל הבית לעולם, כי לא יתכן שתהיה בירה ללא בעל הבירה. וזהו שאמרו חז"ל שהציץ עליו בעל הבירה, דהיינו שמכח השאלה החזקה שהתעוררה בו, הוברר לו שמוכרח להיות בעל הבית, כי הבירה עצמה מוכיחה על כך שיש בעל לבירה, והקושיא עצמה 'היכן בעל הבירה' מלמדת שיש בעלים לעולם, הקושיא עצמה היא התירוץ! וזהו פירושו של הציץ עליו בעל הבירה, שמכח הבירה הוא ראה שיש בעל לבירה, גם אם אין הוא רואה אותו, כי מה שאין האדם רואה אותו, הרי זה מפני שהאדם הוא קטן כל כך, שאין ביכולתו להבין ולראות את בעל הבירה שהוא גדול ונעלה ביותר. ההתבוננות בעולם מביאה למסקנה הברורה שאי אפשר שהעולם הוא בלא מנהיג, זוהי מצות האמונה, והיא הסברא הפשוטה ביותר הקיימת בעולם, ואין סברא שכלית יותר מאשר אמונה, כי לא יתכן אחרת.

*

האמונה צריכה להיות מושרשת עמוק בלבו של כל אדם, עד שכל נסיון, ואפילו הקשה ביותר, לא יזיז אותו מאמונתו כמלוא נימה. אברהם אבינו, המאמין הגדול, דבק באמונתו ועמד יחיד מול כל העולם, וכמו שאמרו חז"ל (ב"ר מב ח ג) "אברהם העברי", שכל העולם כולו מעבר אחד, והוא מעבר אחד. הוא היה מאמין, והאמונה במציאות הבורא היתה חזקה אצלו מאד עד שעמד בנסיון של העקידה, שהיה נסיון קשה ביותר.

בחז"ל מבואר שאכן נתקל אברהם אבינו בשאלות, כפי שאמרו במדרש וז"ל, בא לו ס"מ אצל אברהם אבינו, א"ל סבא סבא, איבדת לברך? בן שניתן לך למאה שנה אתה הולך לשוחטו? א"ל על מנת כן, א"ל ואם מנסה אותך יותר מכאן, אתה יכול לעמוד? .. אמר לו, למחר אומר לך שופך דם אתה, ששפכת דמו של בנך, א"ל על מנת כן, עכ"ל. הס"מ שאל את אברהם אבינו - האם מותר לשפוך דם? הרי יתכן שמחר יתבעו אותך על ששפכת דם, ואם כן יש לך "היתר" של פיקוח נפש הדוחה את ציווי ה'. אך אברהם אבינו הבין שמדובר בעצת היצר, שהיה ברור לו שאם הקב"ה ציוה, יש לקיים את הציווי ללא כל קושיות, ללא התחכמויות או הוראות היתר, ומבלי להכנע לפיתוי היצר. הוא התחזק באמונה, וידע והבין כי בציווי ה' יקוב הדין את ההר, ואין לזוז ממנו אפילו כקוצו של יו"ד, וגם כשראה שיש כביכול "היתר", הרי גם הקב"ה, כביכול, יודע את "ההיתר", ואף על פי כן הוא מצוה לעשות, ואם יש לו "קושיא" - הקב"ה יתרץ אותה. מי שחזק באמונה, ברור לו שעליו לציית לציווי ה', וכל מה שמורה לו הקב"ה עליו לעשות, גם אם אין הוא מבין זאת בשכלו, כי הקב"ה יודע מה שהוא עושה, וברצונו יוכל להציל בצורה אחרת, אך את ציוויי יש לקיים. זה היה נסיון קשה ביותר, ועמד בו בכח אמונתו.

דעו לכם, כי גם בזמנינו יש לנו נסיונות כאלה, יש לנו דין תורה ועלינו לנהוג על פי הדין, אפילו אם הענין נראה כסתירה למחשבת העולם. לנו יש את השיטה והדרך שלנו, ועלינו לצעוד בה מבלי לסטות ימין ושמאל.

באים אלינו בטענות, שאם נסטה מעט ונתקרב לרשעים, נוכל להציל הרבה. טוענים כלפינו שאם נוותר מעט, נרויח בזה דברים רבים, אך דעו לכם שזהו פיתוי של היצר הרע! זהו שוחד הניתן לנו כדי שנתקרב לרשעים, ועל ידי זה חלילה נאחז כמותם,

ומי שחושש שנפסיד מכך - טעות היא בידו, ועליו לדעת שלא יחסר לנו מאומה, אם נעמוד חזק על שלנו, דבר לא יחסר לנו, ונקבל בחזרה כל מה שכביכול נפסיד. יש המרמים את עצמם כאילו אם נתקרב אליהם ונוותר משלנו, נרויח יותר, אוי ואבוי ל"רווחים" שכאלה, אנחנו חייבים להיות חזקים בשיטתנו ולא לוותר אפילו כ-הוא-זה, וכאשר הם יראו שחזקים אנו בדרכנו, הם יהיו אלו שיכנעו.

דעו לכם שאין אנחנו צריכים להתחשב בדעת העולם כלל וכלל, הרי רחוקים אנחנו מעולם זה כרחוק מזרח ממערב. האם עלינו להתחשב בעולם שכולו רציחה ושפיכות דמים? ראו נא כיצד מנהלים בעולם מדיניות של שלום, הסכמי השלום נעשים כך שכל מדינה תצטייד ביותר ויותר נשק, מדינה ערבית מקבלת נשק במליארדי דולרים, ומנגד נותנים נשק גם ליהודים, לצורך מה מיועד נשק זה, אם לא בכדי להלחם? האם זהו שלום? הרי זו מדיניות של מלחמה! האם עלינו לרוץ לשלום כזה? האם שלום כזה יכול להבטיח לנו בטחון כלשהו? בטחוננו הוא רק בכך שאנו יהודים, ובוהו הוא סוד קיומנו, עברנו נסיונות קשים הרבה יותר מהיום, ועמדנו בכולם, אברהם - אבינו השריש בנו מדה זו, שניתן לעמוד בנסיון הקשה של עקידת בנו יחידו מול כל פיתויי היצר הרע, ולא לוותר, הוא ידע שכל אלו הם רק פיתויים ואין בהם כלום.

אלו הם דברים יסודיים שכל יהודי חייב לדעת אותם, יהודי אינו תלוי בשום דבר, אלא רק בתורה, כאשר שומרים את התורה יש קיום לעם ישראל, וללא התורה אין חלילה קיום.

לצחוק על העבר

הרב יקותיאל הרמן שליט"א

ראיתי פעם מעשה מבהיל, פעם היה בחור שהתחתן, ואחר חתונתו עברו כמה שנים שלא זכה להפקד בילדים, ואחרי כל התפילות ולאחר התייעצות עם אדם גדול, בצער גדול ובדמעות כדי לקיים רצון ה' של "לשבת יצרה", נתפרדה החבילה.

אלא שלא עברו חודש ימים מהגירושין והנה דופק על דלת ביתו, גיסו לשעבר והוא מספר לו כך: הלא יודעים אנו היטב כי דרכי השם נסתרים ונעלמים מאתנו, ושכל מה דעבד רחמנא לטב עבד, ועל כן בא ונתחזק ביחד באמונה טהורה ושלמה למרות הקושי הנורא שבדבר", והוא כמובן לא הבין מילה וחצי מילה, אך ההוא הסביר לו מיד את כוונתו, שבאמת טרם שהתגרשו כבר פקד אותם השי"ת, אלא שמכיון שהיה זה תחילת ימי עיבורה ממש, לא ידעה היא עצמה מזה, ורק עכשיו ימים ספורים אחרי הגירושין נודע לה הדבר, וכמובן שאם היו יודעים את הדבר לפני זה לא היו מתגרשים, אבל עכשיו שנתפרדה החבילה שבר על שבר הושברו כי כל סיבת הגירושין לא היתה אלא מחמת זה שלא זכיתם לפרי בטן, ועכשיו אין לך דרך להחזירה כי הלא כהן אתה והיא גרושה...!!! וכשמעו את הדברים נשבר לשברי שברים ועולמו חרב עליו במלוא מובן המילה.

מה עושה יהודי כשצר לו - "ויזעקו אל ה' בצר להם", מיד נסע לכותל המערבי ובכה בכי תמרורים על כל מה שקרה, והנה בעודו בוכה, נגש אליו יהודי זקן בעל צורה, וכדרך יהודים רחמנים בני רחמנים שאלו לסיבת בכיו. אולי יוכל לעזור לו, אך הוא במר נפשו השיבו כי לא יוכל לעזור למאומה. אבל הזקן הפציר בו מאד, כדי לקיים את מאמר חז"ל "דאגה בלב איש

ישיחנה" - ישיחנה לאחרים, עד שבסוף סיפר לו בבכי גדול את מה שקרה, וכשמוע הזקן את דבריו אמר לו: "אם חכמה אין כאן, זקנה יש כאן, ולכן שמע בקולי, איעצך ויהיה ה' עמך - לך אל הורייך ותשתף אותם בצרתך", בתחילה מיאן מיועדנו בסירוב מוחלט לעשות את הדבר, ונימוקו עמו, כי למה לצער את הוריי היקרים בצער כה נורא, אך הזקן עמר על דעתו והסביר לו שכך הוא דרכו של עולם -לשתף את ההורים בכל דבר, ואדרבה, זהו רצונם וכו', והפציר בו מאד עד שנכנע, הוא נסע לבית הוריי שחרדו לקראתו לדעת מה זה ועל מה זה, ומתוך בכי סוער סיפר להם את כל מה שקרה, ויהי כאשר כלה לדבר אמר לו אביו: "רוצה אני להגיד לך משהו", ואילו הוא חשב לעצמו: מה הוא כבר יכול להגיד לי ובמה יוכל לנחמני. אבל למה שאמר לו אביו לא ציפה ולא חלם כלל, אני רוצה לבשר לך בשורה טובה, אני רוצה להגיד לך שאין כאן לא צרה גדולה ולא צרה קטנה וגם לא חצי צרה ומותר לך בלי שום פקפוק להחזיר את גרושתך כי איןך כהן!!! וכמובן שרבתה פליאתו מאד עד שחשש שאולי ח"ו דעתו של אביו נשתבשה עליו מרוב צער, ושאלו שאלת תם: "איך יתכן כדבר הזה שאתה כהן ואני לא?" ואז השיבו אביו מתוך התרגשות ושמחה גדולה: "באמת לא חשבנו לגלות לך אף פעם את הדבר שאני הולך עכשיו להגיד לך, אך ההכרח לא יגונה, ומוכרח אני לגלות לך סוד כמוס - שאין אתה בננו!! אלא בן "מאומץ", וכמובן שאף פעם לא גילינו לך את הדבר כי רצינו שיהיה לך חיים טובים ונעימים בלי להצטער עם הידיעה הזאת, ואמנם כאשר ידעת, גידלנו אותך כבן ממש ולא חסרת דבר, אבל האמת היא כנ"ל שאין אתה בננו, אלא בן יהודי ירא ושלם שאינו כהן אלא ישראל כשר, ולכן מותר לך להחזיר את גרושתך בלי שום פקפוק כלל..."

"אז ימלא שחוק פיני ולשונו רינה". אז - בגאולה העתידה, כשהקב"ה יראה לנו איך כל הזמן הוא היה איתנו, שמר עלינו ועשה הכל לטובה, אז ימלא שחוק פיני ולשונו רינה.

יהודי יסתכל על העבר שלו, ברגעים שהיה עצוב, ממורמר, דואג ומתלונן, ויבין שזו הייתה טפשות מצידו להגיב כך למציאות, כי יבין שהכל היה לטובתו.

סגולת הפורים

הרב גבריאל צינער שליט"א

הרה"ק רבי לייב איגר זי"ע בספרו תורת אמת כתב וז"ל בימים האלו היא עת מוכן להוושע בכל ענינים, כנאמר במגילה והימים האלה נזכרים ונעשים, שבימים האלו אנו נזכרים לפניו יתברך לטוב, ונעשים כל משאלותינו, כי מצד השי"ת אין מניעה, כי יותר משהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק, רק שמצדנו היא המניעה ע"י מסך המבדיל משורש עמלק ימ"ש המסמא את העין מלייחל אליו יתברך, ובהסיר המסך מהנפש שהיא ענין מחיית עמלק, על ידי זה מתעורר בלבנו הקווי והיחול אליו יתברך, וממילא אנו פועלים להוושע בכל משאלות לבנו לטובה אמן, ובספר מאור ושמש (עניני פורים) כתב וז"ל מרדכי הצדיק ואסתר המלכה פעלו בקדושתם, שביום הפורים לא יהיה שום שטן ופגע רע שולט, כמו ביום הכפורים.

היוצא לנו מכל זה על תוקף קדושת היום, שיחד עם השמחה עלינו להחזיק המחשבה ברוממות לפי מעלת וקדושת הזמן.